

Jocs Florals Escolars de Barcelona 2011

OBRES GUARDONADES

Membres del jurat, any 2011

Presidenta

MONTSERRAT BALLARÍN ESPUÑA

Regidora ponent d'Educació

MERCÈ CREUHERES

*Representant del professorat d'infantil i primària
del districte d'Horta-Guinardó*

BEATRIZ SINTES

*Representant del professorat de secundària
del districte de Sant Martí*

JORDI PORTA

*Representant del professorat d'educació especial
del districte de Sarrià – Sant Gervasi*

AMÀLIA RAMONEDA

Representant del món literari

MARIONA GRAU

Representant del Consorci d'Educació de Barcelona

ESTEVE BARANDICA

Representant de l'Institut Municipal d'Educació de Barcelona

Talent i creativitat. Aquests dos conceptes, que sempre han caracteritzat Barcelona, es posen ara de manifest, un any més, a través de les poesies i les narracions dels Jocs Florals Escolars al Saló de Cent. Una nova oportunitat perquè els escrits dels infants i dels nois i noies de Barcelona ens omplin de màgia amb les seves paraules.

El conjunt d'aquesta obra creativa, tot aquest potencial de vocacions i somnis que va més enllà del marc de l'escola, esdevé un patrimoni col·lectiu molt preuat per a la nostra ciutat, per al conjunt de barcelonins i barcelonines. Abocar-se a aquestes pàgines ens permet conèixer què passa al cor de Barcelona a través dels ulls dels més menuts i dels joves, que miren el món des de la ciutat.

Després de vint-i-un anys de vida en la modalitat escolar, tenim, doncs, el privilegi de gaudir novament de la frescor d'aquest concurs literari i de conèixer les obres candidates als premis de la ciutat. Per arribar fins aquí, el conjunt d'obres ha fet un recorregut que comença a les escoles i als instituts, i que continua per tots i cadascun dels deu districtes de la ciutat. A més, des de fa ja dos cursos també hi intervenen les escoles d'educació especial de la ciutat. D'aquest procés en surten les obres candidates. D'aquesta manera, en diferents moments i espais tots els nois i noies han tingut la possibilitat de fer arribar les seves propostes i mostrar-les davant dels companys de classe, dels alumnes d'altres escoles i dels regidors i regidores dels seus districtes.

Abans d'acomiar-me, permeteu-me que expressi el meu agraïment més sincer a totes les persones que ajuden a fer realitat aquesta gran festa de les lletres, com el professorat de les escoles i instituts, i els professionals dels districtes municipals i del Consorci d'Educació de Barcelona, a través del treball dels centres de recursos pedagògics. Tots plegats són el millor exemple de la ciutat educadora que estem construint amb esforç i il·lusió.

Però, sobretot, vull donar les gràcies als nens i les nenes, als joves i les joves de Barcelona, per la seva empenta, pel seu treball i per la seva implicació, que no tan sols fan dels Jocs Florals Escolars un dels moments més entranyables i enriquidors de l'agenda literària i cultural de la ciutat, sinó que ens permeten saber què pensen, què senten, què els preocupa i què els fa feliços. En definitiva, ens permeten ser més a prop seu.

Us convido a gaudir de la seva lectura.

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Jordi Hereu', with a large, stylized initial 'J' and a long horizontal stroke extending to the right.

Jordi Hereu
Alcalde de Barcelona

EL NÚVOL

Un núvol molt petitet
em mira des del cel.
Jo li ric
i li dic:
«Què fas, núvol petit?».
«Estar tranquil i feliç
i cuidar-te
des d'aquí.
Sense anar a cap lloc,
per si un estiu calorós
en el bosc es cala foc,
poder regar de cop
aquest jardí frondós.»

Águeda Beltrán Sánchez

C. Miró

L'AMOR TORNA BOIG A TOTHOM

Hi havia una vegada una caseta al camp on vivia una família que estava descansant. Estaven tan tranquils quan, de cop i volta, es va sentir un xisclet molt fort:

– Visca la primavera!!!—, va exclamar la mare.

Mentre botava i saltava, la Núria, que era la seva filla, li va preguntar:

– Mama, què és la primavera?

I la seva mare li va dir:

– La primavera és quan els arbres desperten, la naturalesa floreix i també l'amor.

– Què és l'amor?—, va preguntar la Núria.

– És quan notes papallones a la panxa i també com un formiguer, també a la panxa—, li va dir la mare.

– Doncs aniré a buscar-lo!—, va dir la Núria.

– D'acord, però vés amb compte—, li va dir la mare.

I la Núria va anar a buscar l'amor. «I si l'amor és als arbres?», va pensar. «No, clar, si no cauria de dalt dels arbres... Primer buscaré en un racó.»

– Ah! T'he atrapat!... Ah, no, no, no és aquí!

De cop, la Núria va xocar amb un noi.

– Ei, vés amb compte!

– Ho sento! Ho he fet sense voler! I tu què busques?

– Jo busco l'amor!

– Busques l’amor? Quina casualitat, jo també!

I se’n van anar junts a buscar l’amor. Van buscar sota les pedres, i no hi van trobar res. Després se’n van anar al riu.

L’amic de la Núria va resultar que es deia Marc.

Quan eren al riu, en Marc i la Núria van agafar una barqueta i van començar a navegar.

La Núria buscava pel riu mentre en Marc remava.

La Núria va notar un formiguer i papallones a la panxa, i li va dir al Marc:

– He trobat l’amor!.

I es van fer un petó.

FI

Olivia Brncic Rosell

Escola Costa i Llobera

SOMIAR

Quan sóc al meu llit,
calentona i abrigada,
acluco els ulls
i reposo estirada.

En el meu cap hi ballen
idees i pensaments
que em porten lluny
per llocs ben diferents.

M'imagino que volo
dins d'un cel blau marí,
i el meu conill m'acompanya
al llarg de tot el camí.

Tinc somnis de por,
d'amistat, de jocs i de fantasia,
somnia estranys
que a ningú explicaria.

Quan em llevi al matí
la màgia del somni es desfarà,
em sentiré contenta i tranquil·la
i la mare m'abraçarà.

Sara Cendoya Izquierdo

Escola Reina Violant

SENSE TÍTOL

Dijous, 15 de febrer

Crec que me'n vaig. No m'agrada aquesta casa, tan vella i polsosa, i la Paula encara menys. La Paula és la bruixa més bruixa de totes les bruixes. A més, aquí fa un fred que pela i mai encén l'estufa. I la Pepa teixeix teranyines al sostre de la cuina. Només al sostre de la cuina. Allò sembla més unes golfes que una cuina. En Totoly, el ratpenat, convida a qui vol quan vol. No suporto els musols. Em fan al·lèrgia. I en Mups fa sorolls estranys i se m'apropa sense fer cap mena de fressa per fer-me la guitza. I perquè esternudi.

Ser el barret d'una bruixa és desesperant.

Dilluns, 19 de febrer

Fins i tot en Xup, l'aspiradora voladora, em fa la guitza. Presumeix de ser l'únic transport de la Paula. Totes les altres bruixes tenen escombres del model 1500.

L'única cosa que no és gaire profitosa és que Xup endrapa. No menja, endrapa. I amb aquesta crisi...

Avui he preparat el farcell. N'he escollit el blau marí amb estels. Demà me'n vaig. En Xup, en Mups, la Pepa i en Totoly no tindran a qui fer la guitza. I la Paula... no sé què passarà amb la Paula.

Dimarts, 20 de febrer

On vaig? No hi havia pensat. El farcell és ple, però sento que mai oblidaré els vespres gelats, les dents corcades de la Paula, els seus cabells pollosos, les puces d'en Totoly i les profundes arrugues que marquen el rostre de 500 anys de la bruixa.

Ja ho he decidit. Me n'aniré a Amèrica. Allà les fetilleres tenen molta cura dels seus barrets.

I si allà no hi ha sort, faré rumb cap a Noruega.

Bé, com que Amèrica és molt lluny demanaré a en Fiu que m'hi porti. És la vella escombra de la Paula i també se sent abandonada. Abans es deia Ombra de Gel, però la meva fetillera, la fetillera que m'ha oblidat, la va canviar per en Xup i també li va canviar el nom.

Hem arribat de seguida. Quina meravella! És preciós. He trobat un vell llibre de pàgines grogues. Començo a fullejar-lo. Astronautes, balenes, bars, bruixes, cotxes. La punta recula. Sí, la punta és el meu

dit. Bruixes? A veure... bruixa Ponicana, Rita, Fernanda, Granota, Estrellota. Marco: 96938812745868771124. Que llarg! És el número de l'Estrellota. Fico les monedes dins el telèfon públic.

– Què vols? –diu una veu rogallosa.

– Sóc el barret abandonat ...

– Vés-te'n a pastar fang! Aquí, a Amèrica, no necessitem cap barret! I trucar a aquestes hores...

Quin mal humor! Truco a la Rita o no? De fet, no hi perdo res!

– Hola! –dic.

– Què dius?

– Sóc un barret...

– Que si sóc un barrufet?

«Jo no vull una bruixa sorda», em dic.

Bé. Aquí no hi ha bruixes al meu gust. Si a Noruega passa el mateix, no sé pas què faré...

Divendres, 23 de febrer

Brrrrrr...! Aquí fa més fred que al casalot de la Paula. Hem arribat a Noruega. Caminem pels carrers nevats, com dos vagabunds sense rumb... Llavors faig un bot. He llegit un anunci enganxat en un vell fanal. Hi posa:

«Es busca barret amb experiència. Si us plau, truqui al 6845630976126587697.»

Eureka! Hi truco i el contestador brama:

– L'adreça és carrer de la Berruga, 67, 4t 1a.

Molt bé. Hi vaig.

Dissabte, 24 de febrer

Aiiiiiii! Això és pitjor que el Bosc Fosc, on viu la Paula. La bruixa em crida les vint-i-quatre hores del dia. Me'n vaig al llit. Ja prendré una decisió.

«No hi ha cap bruixa com la Paula», em dic.

Recordo les nits fredes, les bromes d'en Totoly, l'estufa mai estrenada...

I decideixo que torno a casa.

Andrea Ribera Corominola

Escola Els Pins

EL MEU ART

L'art és, per a mi,
un món sense fi.

És un home que camina
buscant noves idees,
nous camins, noves emocions...

Art pot ser un quadre de Dalí,
un poema de Joan Maragall,
una partitura de Beethoven
o, simplement, un nen estudiant.

Pot ser un núvol passejant
o una actriu actuant.
Simplement és art.

L'art és, per a mi,
un món sense fi.

Pot ser un escriptor
que s'inventa un nou llibre,
que busca i busca
novel·les de riure.

L'art pot ser el drac de Gaudí,
la casa Batlló,
la Sagrada Família
o el mateix escultor.

L'art és, per a mi,
un món sense fi.

També pot ser un pallasso
d'un circ animat
que, amb lleons i tigres,
ha muntat un disbarat.

Poden ser les magdalenes de la iaia
que, quan surten del forn,
criden la quitxalla.

L'art és, per a mi,
un món sense fi.

Paula Zamora Arbós

Escola Pràctiques II

EXPLIQUEM BLANCANEU SENSE MENTIDES

S'han escampat molts rumors falsos sobre mi. Estic farta que pensin que sóc una mala persona, i que maltracto la gent. Bé, us ho explicaré des del començament.

Em dic Elisenda i tinc una fillastra de 17 anys que es diu Blancaneu. Sempre em dóna molta guerra, està sempre demanant coses. Jo no sóc precisament rica, i em suposa un gran esforç comprar-li tot el que demana. És una consentida, sempre m'ha fet molta llàstima que no tingués pare, i això ha afectat la seva educació. Com que me l'estimo molt, he demanat consell al psicòleg. Ara, amb tanta tecnologia, el doctor m'apareix al mirall. Cada dia, quan el veig li dic el mateix: «Mirall, mirallet, digues què puc fer!». El doctor Pinançol, el psicòleg, és molt bon professional. M'ha receptat mil coses: que la punxi amb un fus i la deixi dormir cent anys, que la porti al parc de Mai Més, que la tanqui en una torre, que demani a la Reina del Mar que li faci créixer cua de peix..., però cap de totes aquestes opcions ha funcionat. L'última alternativa que tinc és la que m'ha receptat ara. Es tracta de portar-la al bosc, sola amb la natura, i que aprengui a ser autònoma. I així ho he fet. Però em fa tanta por que la meua petita es quedi sola, que he encarregat a set nans que li facin les tasques domèstiques. Tenen alguns defectes: l'un és mut, l'altre dorm massa, l'altre és molt vergonyós..., però tant és, cobren molt poquet per hora i són molt eficaços. Li fan la sopa, li renten la roba, li freguen el terra, van a treballar a la mina... Sé que no està bé el que he fet (el doctor Pinançol no ho aprovaria), però em fa por que es quedi sola. A sobre, ella no para de complicar la situació: els posa pebre a la sopa, pintura blava a la rentadora, salsa de tomàquet a l'aigua del fregall, no els deixa entrar a casa quan tornen de la feina... i, finalment, han dimitit. Com que ara s'ha quedat sola, també estic fent una cosa mal feta. Cada matí a les sis em desperto per anar a la seva caseta i preparar-ho tot. Li deixo la nevera plena de congelats del supermercat, li deixo diners en una bosseta i tot el que crec que li fa falta. Ella mai no ha valorat la feina dels altres. És tan egoista que no sé si ni tan sols s'ha adonat que ells no hi són. Està tan acostumada que li facin tot que ni es para a pensar qui li fa la feina.

Estic una mica preocupada, i he planejat anar disfressada a veure-la. Com que no puc anar-hi amb les mans buides, he decidit portar-li una poma. Tota la setmana que busco la millor poma del regne, la més dolceta i vermella de totes. He anat a comprar una disfressa d'incògnita. Porto una màs-

cara i una túnica de color negre, i els cabells blancs i llisos (fa la sensació d'envelliment); així encara serà més difícil que em reconegui. Estic molt emocionada, tinc moltes ganes de tornar a veure la meva petitona. Ara ja té 18 anys, i espero que sigui una mica més independent i menys consentida. M'apropo al caminet que dóna a l'entrada, sigil·losament i silenciosament. Arribo a la casa, hi ha una placa on posa: Blancaneu Puig. Truco a la porta, no respon ningú. Truco una altra vegada, aquest cop més fort. «Qui molesta el son de Blancaneu?», em diu una veu malhumorada i aspra. «Porto una deliciosa poma, de part d'un príncep», responc inventant una excusa perquè m'obri. Se senten unes passes que es dirigeixen, molt de pressa, cap a la porta. Surt ella, no m'ho crec, tants dies sense veure-la i ara, ara la tinc al davant. Gairebé no m'estic de fer-li una abraçada, però per precaució no ho faig. Ella, sense ni tan sols saludar-me, m'agafa la poma de les mans. (Sempre ha estat molt golafre, quasi no mastega el menjar, se l'empassa d'un cop.) Amb gran decisió, s'emporta la poma a la boca i en mossega un tros de la mida d'un pam. Veig que, fins i tot, arriba al cor de la poma. De sobte, veig que s'ennuega. S'ha tornat blava, rígida, i intenta tossir, però no pot. Som encara davant de la porta de casa quan veig que dalt de la muntanya hi ha un noi que corre en direcció a nosaltres. Corre com un posseït i de seguida arriba on som nosaltres. Amb un moviment ràpid, pressionant-li la boca de l'estómac, li fa la maniobra de Heimlich i un pinyol surt disparat de la boca de la meva nena. Aquell noi es presenta: «Em dic Anton, sóc el fill del doctor Pinançol, el psicòleg. Per servir-les».

Ara la meva fillastra ja és gran i té fills. S'ha casat amb l'Anton. La veritat és que no sé qui s'ha dedicat a escampar aquella història sobre nosaltres. Però tinc la lleugera impressió que han hagut de ser els set nans.

M'ho van advertir: són molt rancuniosos.

Clara de Vallès Bargalló

IEA Oriol Martorell

LA MÚSICA

Dormiré tota la nit
Recordant el pentagrama,
Mirant si en el meu programa
Farà falta un do de pit.

Solament puc recordar
La nota que a mi m'ajuda,
Sigui greu o sigui aguda,
Doncs m'ajuda a compondre.

Do no voltes al solfeig,
Reviso la melodia.
Mireu quina simfonia:
Fa que m'agafi mareig!

Solemne és aquest himne,
La cançó en clau de sol,
Si hi posem un si bemoll
Donarà millor ritme.

Donaré un si sostingut
Repassant la partitura,
Milloraré la lectura,
Faré un to molt agut.

Sols posar-me dins del llit
La música m'acompanya,
Si el tempo no m'enganya
Dormiré tota la nit.

Anna Portet Sullà

Frederic Mistral – Tècnic Eulàlia

MÉS ENLLÀ DEL QUE VEUEN ELS ULLS

Les seves passes eren desordenades i encreuades, però decidides i sense por. Fent esses, en Jordi es va dirigir al centre del soroll. Rialles, cops de got contra la barra, les cadires arrossegant-se constantment... En Jordi palpava tot allò que tenia a prop... una cadira, una taula... no necessitava més.

Es va asseure a la cadira. Amb la mà tremolosa, va palpar la seva americana... i hi va trobar el paquet de tabac i l'encenedor. Va encendre una cigarreta. Va notar el fum que li entrava a la boca i li recorria els pulmons... Va somriure satisfet. De sobte, tot el soroll, els crits i les cadires arrossegant-se van anar desapareixent. En Jordi va sentir alta i clara la veu d'un home que deia, no gaire lluny del seu lloc:

— Bona nit. Ara tindran l'honor de sentir unes meravelloses peces de piano tocades per... en Jordi Gràcia!

Es van sentir aplaudiments. En Jordi, alegre però amb compte, va començar a caminar cap a on ell creia que hi havia l'escenari. Va notar els esglaons, els va pujar lentament i va buscar amb les mans el tamboret. El silenci era sepulcral, no se sentia cap soroll. Algunes persones del públic feien comentaris en veu baixa o reien per la dificultat del músic de trobar el lloc on havia de seure.

Finalment, en Jordi va seure i va acariciar el teclat del piano per familiaritzar-s'hi... Les tecles eren dures, però estaven fresques, tenien un tacte agradable...

La gent va començar a xiular i a cridar coses com: «Però si és cec, no sap tocar res!» o «Afanya't, que ens avorrim!». En Jordi va somriure. I va començar a tocar. El ritme era ràpid i dinàmic, en Jordi movia ràpidament els dits d'un costat a l'altre del teclat, polsant amb total facilitat moltes tecles en poc temps. El públic va quedar bocabadat. Va haver-hi gent que va cridar emocionada per la increïble peça que sentia i per la rapidesa, la facilitat i l'esperit amb què la tocava aquell home cec. En Jordi tenia il·luminada la cara amb un somriure d'orella a orella.

.....

— M'ha agradat molt la cançó.

En Jordi va somriure.

— Sí? T'ha agradat?

La desconeguda va fer una petita rialla.

— Sí, m'ha agradat molt. Perdona'm, no m'he presentat —va dir ella—. Em dic Xènia.

— Molt de gust —va dir en Jordi—. Ja saps com em dic, oi?

— Sí, és clar.

En Jordi va buscar la mà de la Xènia. Va tocar uns coberts, un tovalló, la fusta aspra de la taula del bar, però, de sobte, la Xènia li va agafar la mà. En Jordi va dubtar.

— Puc? —li va preguntar, mentre agafava la mà de la Xènia amb les dues mans.

— Sí.

En Jordi li va tocar les mans... Eren suaus, amb uns dits fins i delicats. Va continuar més amunt. Va tocar un braç llis, sense arrugues. Va continuar encara més amunt. Va notar uns pòmuls suaus, uns llavis llisos i delicats, un nas petit però bonic, i uns cabells arrissats més suaus que qualsevol altra cosa al món...

Ell va somriure.

— Com m'agradaria poder veure't... —va dir en Jordi.

Ella li va acariciar la cara.

— Ens podem tornar a veure, si vols —en Jordi va riure del comentari—. Ara me n'he d'anar.

En Jordi va sentir una cadira que s'arrossegava i unes passes de sabates cares de taló. Les passes es van acostar a ell i va notar un petó a la galta. Després les sabates de taló es van allunyar...

.....

Els aplaudiments l'ensordien. La gent demanava més música, més art. Havien passat tres anys del primer cop que ell havia entrat a tocar en aquell bar... i des de llavors era el músic preferit d'aquella gent. Va baixar de l'escenari entre aplaudiments i felicitacions. A la porta l'esperava la seva parella, la Xènia. Es van fer un petó i van anar cap a casa.

Un cop allà, en Jordi va encendre una cigarreta i en va aspirar el fum. Va somriure satisfet. Llavors va sonar el telèfon.

— Digui?

— És vostè el senyor Jordi Gràcia?

— Jo mateix.

— Bé, doncs sóc l'amo d'una discogràfica. Volia fer-li una proposta.

.....

— No. Definitivament no.

— Però per què, reina? No dius sempre que sóc molt bon músic?

Va sentir-la sospirar.

— Sí, Jordi, però perdries el temps...

— Per què? Perquè sóc cec?

Ella no va dir res. Ell li va buscar les mans. Les va agafar i les va estrènyer amb força, però amb amor.

— Tot i ser cec, no m'has estimat? No he tingut èxit al barri? —va dir en Jordi—. Tingues fe en mi. La fe i l'amor són les dues coses més preuades que té l'ésser humà. Tingues fe en mi —va dir, ensenyant-li un anell.

En Jordi va notar com a la Xènia se li tallava la respiració. Encara estaven agafats de la mà. Ella les hi va acariciar. En Jordi va notar un pessigolleig, i va riure.

.....

— Sí, vull.

— Molt bé. Doncs pel poder que m'ha estat conferit, jo us declaro marit i muller.

En Jordi la va agafar de la mà i es van unir en un bes. La gent aplaudia i xiulava. En Jordi notava un foc dins seu. Un foc que no es podia apagar. Llavors, en veu baixa, ella li va dir de nou «T'estimo» i ell la va abraçar. Mai no sentiria tant d'amor per cap altra persona que no fos la Xènia.

.....

Amb dificultats, en Jordi va seure a la banqueta. El públic callava. Tothom estava expectant. Si tenia èxit en aquella actuació es faria famós. Allà hi havia molts músics famosos, crítics reconeguts i, fins i tot, polítics. D'aquella cançó depenia la seva carrera.

Va acariciar les tecles del piano. Silenci. I llavors va tocar. El so va arribar suaument a totes les orelles de la sala, tothom va quedar hipnotitzat per les notes lentes i emotives que sortien del piano. Llavors, en Jordi va cantar:

«The drinking dens are spilling out
There's staggering in the square
There's lads and lasses falling about
And a crackling in the air
Down around the dungeon doors
The shelters in the queues
Everybody's looking for
Somebody's arms to fall into
And it's what it is
It's what it is now.»

Quan la música va parar, en Jordi va sentir la gent que es posava dempeus, aplaudiments com mai els havia sentit; la gent xiulava sense parar, li demanaven més, més música, més màgia per a les orelles. I ell es va posar de cara al públic, va obrir els braços i, amb un somriure d'orella a orella, sabia que, tot i que no la podia veure, la seva dona era allà, entre la clamor de la gent, i en Jordi va pensar: «Això t'ho dedico a tu». I aquell va ser un dels moments més feliços de la seva vida. I per saber-ho, no necessitava ulls. Només un cor i molta fe. Perquè ell sabia que hi ha coses que van més enllà del que veuen els ulls.

Dalmau López Aran
CC Arrels

ADOLESCÈNCIA, UN DESNIVELL

Fina percepció dels sentits
que porten a un lleuger viratge
a l'oceà, lluny, mar endins
cap a l'adolescència, opac miratge.

No tinc visió i estic prepotent,
sóc incoherent i busco raons
davant dels pares, mirada absent,
perdent el temps, cremant segons.

Estic en un gran pou profund i humit
per les petjades, profundes pors,
per la tristesa, paret de plors,
i aquest jove esperit, en el fons tan buit.

Quan visualitzo la circumstància
del que es pren i del que es perd,
he descobert, entre tu i jo, la distància:
una muralla d'egoisme esquerp.

No vull topar amb la desconfiança,
vull treure'm, dels ulls, el vel,
un vel que desnivella la balança,
traient el goig del món, paisatge bell.

Irina Illa Pueyo

C. Infant Jesús

AHIR

De tornada a casa amb autobús llegia el diari que he agafat a l'oficina. Ve ple de notícies, massa, pel meu gust. Ja res no m'impresiona. Tot es mou, tot evoluciona amb una rapidesa que no et deixa temps per adaptar-te als canvis. En arribar a casa he trobat les nenes davant de la televisió, fascinades per no res. Volia berenar una mica. Remenant per la cuina he topat amb un paper rebregat. No hauria pensat mai que encara conservés la recepta de galetes de la mare. Només de llegir els ingredients m'han envaït moltes sensacions que m'han tornat al cap com si fossin d'ahir: les corredisses escales amunt i avall entre rialles de complicitat; la veu advertidora de la mare, provinent de la cuina, que ens recordava les nostres responsabilitats; l'olor embafadora de galetes que quan s'acostava l'hora de berenar flotava en l'ambient; el peculiar xerric que la porta feia quan cap al tard tornava el pare esbufegant, cansat de tant treballar... Llavors, a l'hora de sopar xarrupàvem la sopa en silenci, pendants del seu humor, que venia totalment determinat per la quantitat de caixes de menjar que havia hagut de tragar pel mercat aquell dia. De vegades, si el pare estava molt enfadat i tenia ganes de parlar amb la mare sense que els sentíssim, ens enviaven a cals Gratacós a mirar *Viaje al fondo del mar*. Ens alegràvem molt de poder-hi anar. La televisió per a mi i la meva germana, la Mercè, era un insòlit i car invent del qual només podíem gaudir al pis dels nostres veïns esporàdicament. Els Gratacós eren molt amables. Sobretot recordo el bigoti prim i elegant que sempre acompanyava el somriure del senyor Gratacós, i que a mi em feia pensar que devia ser un home important, no com el pare... De la senyora Gratacós em ve al cap com rellava la seva veu, acaronent l'aire amb cada una de les seves paraules. Però la principal raó per la qual corríem escales amunt sempre que ens en donaven permís era veure els nostres companys de tantes i tantes tardes, en Miquel i la Glòria. Tenien més o menys la nostra edat i duïen al cap el mateix tipus de fantasies. Per això, amb ells deixàvem de ser durant unes hores entre l'olor de roba humida i les parets de color gris gelat per endinsar-nos en les més emocionants aventures que qualsevol heroi pugui haver viscut.

No em cal gaire esforç per situar-me en aquell migdia que en Miquel va rodolar escales avall. La seva mare es va endur un bon ensurt en veure'l estirat a terra i lamentant-se de blaus i cops. La Glòria va posar-

se a plorar immediatament. Tenia dos anys més que jo i era intel·ligent i bonica, d'aquell tipus de bellesa fràgil com la porcellana. Recordo molt bé com em fascinava la seva mirada blau transparent, sempre pendent del seu germà petit. Aquell vespre la mare no ens va deixar pujar a casa dels Gratacós perquè «no volia molestar la Dolors, que ja en devia tenir prou, si el nen estava lesionat». La Mercè i jo estàvem a punt de posar-nos a dormir quan va sonar el timbre de casa. Jo em vaig espantar molt, no passava sovint, allò. La mare va anar a obrir. Recordo que patia per ella i vaig arrambar-me a la porta de l'habitació. Vaig veure-la caminar segura pel passadís. El meu esglai va esvair-se en reconèixer la dolça veu de la senyora Gratacós. Van intercanviar unes poques paraules amables i, sense deixar-me temps ni per entendre el que havien dit, van aparèixer a la nostra habitació i ens van demanar que ens afanyéssim a pujar al pis de dalt. Ni la Mercè ni jo sabíem què era el que passava, que ens feia visitar els veïns a aquelles hores i amb pijama. Fins i tot el pare va acompanyar-nos. El senyor Gratacós ens esperava a la porta del pis i ens va fer entrar amb presses. A la sala, en Miquel i la Glòria estaven arrupits en un extrem del sofà amb els ulls clavats al televisor. La senyora Gratacós va col·locar-se al seu costat i va acariciar amb una mà els amorosos cabells de la Glòria. El seu marit es va acomodar a la butaca, i el pare, al balancí. La mare va seure de costat amb la Dolors, i jo, als seus peus, mentre la Mercè s'instal·lava en un dels braços del sofà.

Lavors recordo perfectament la fascinació gairebé màgica que va inundar la sala. Tots estàvem quiets, callats, captivats per les imatges que el televisor mostrava potser amb excessiva naturalitat. La veu emocionada del locutor em va fer sentir com si forméssim part d'alguna cosa molt important. Vaig oblidar-me de l'humor i el cansament del pare, de la caiguda d'en Miquel, de la meua admiració per la Glòria... Vaig notar com si les nostres aventures s'estiguessin fent realitat. I el primer bot que l'heroi de la pantalla va fer en tocar a terra em va fer una sensació de llibertat controlada i accessible, la sensació d'haver aconseguit aquell tipus de llibertat absoluta però possible que fa tants segles que cerquem. Aleshores tots vam abraçar-nos emocionats pel moment, feliços i contents de participar en aquella proesa que els humans finalment havíem aconseguit dur a terme. Enmig de l'eufòria col·lectiva, un so radiofònic poc clar va dictaminar: «És un petit pas per a l'home, però un gran salt per a la humanitat».

Encara em sé les paraules exactes, i em tornen al cap com si fossin d'ahir. Ah, sí!, ahir, quan vam passar tota la tarda jugant amb en

Miquel i la Glòria, i la mare ens va renyar per trigar massa a anar a berenar. Les galetes se li van refredar... i l'home va arribar a la Lluna.

Gemma Bayod Pastor

Institut Manuel Carrasco i Formiguera

LA FI DE L'È(X)TASI ETÍLIC

Entre xarretes i xacotes xarones;
mentre els xarlatans xerren, em fan xanxes i
xiuxiuegen ximpleries com ximplets xarucs;
xumades de xerès, xarel·lo i xantillí
que aconseguixen eixugar els ulls xops,
xacrosos.

I els xarlatans no emmudeixen:
segueix el x
à
f
e
c de xanxes
amb un xip-xap ara eixordador
que m'impedeix eixir cap a l'eixiu.

Xarrupo xino-xano les ampolles de xerès i xarel·lo;
excessiva borratxera xavacana
que deixa sense coneixement;
parpelles feixugues que descendeixen moribundes,
xic teló abaixat per tan extens escenari, la vida;
i xiscles, extenuats xerrics exterioritzats pel xoc sofert;
existència aixafada, x e m i c a d a.
Cos exànime. L l a r g a vida exhaurida.

Ja no m'aixeco, no expiro, no existeixo,
expio amb inexistència l'excés d'alcohol,
l'excés de xacotes xarones.
M'exculpo.

Expecto l'exili infinit amb un xic d'exasperació.

Víctima d'una extrema expatriació forçada,
marxo sense deixar cap explicació.

Amb profunds xaragalls al cor

em consumeixo;

i així, molt a

poc a

poc,

s

u

c

u

m

b

e

i

x

o

Kirian García López

Institut XXV Olimpíada

HOLA, EM DIC PAU I CREC QUE ESTIC PERDUT

M'he perdut. Crec que m'he perdut, no ho sé. No sé on sóc i no sé si sóc on hauria de ser, no sé si estic perdut o no. Si estigués cert d'on sóc, podria saber si estic perdut o només és que no sé on sóc. I no em preocupa. Bé, de fet em preocupa una mica, perquè la mare de segur que està preocupada perquè ella tampoc deu saber on sóc. O potser ella sí que ho sap i no està preocupada, però aleshores em preocupa perquè si ella sabés on sóc m'ho podria dir i així jo no em preocuparia de no saber on sóc. Però de fet, si ella sap on sóc no té perquè saber que jo no ho sé, i potser és per això que no ve a dir-m'ho.

Què faig? M'espero que vingui la mare a dir-me on sóc. Però si la mare no ho sap, aleshores no vindrà, si no és que el pare li diu on sóc. I si el pare no l'hi vol dir? De vegades el pare em diu que no li vol dir tot el que sap a la mare, perquè aleshores ella ploraria molt. Aleshores, si la mare no em ve a dir on sóc és perquè el pare no l'hi ha volgut dir perquè no vol que plori. Estic segur que el pare no vol que la mare plori. Doncs això vol dir que m'he d'esperar que vingui el pare. I si el pare tampoc sap on sóc? Potser si la mare ho sap l'hi dirà i em vindran a buscar tots dos, o només el pare, o només la mare. O potser també vindrà la professora. Perquè si la professora no sap on sóc, aleshores els pares s'enfadaran amb ella, i la mare plorarà. Però plorarà sense que el pare li hagi dit res, i si l'hi diu doncs plorarà molta estona. Això ho sé perquè un cop em vaig perdre al parc i van renyar molt la professora d'aleshores, i la van fer canviar per la que tinc ara. Jo no vull una professora nova perquè la que tinc ara és molt simpàtica.

Pobra mare, jo no vull que plori, només vull que em digui on sóc per saber si m'he perdut i he de fer de nen que s'ha perdut. La senyora professora hauria de saber on sóc, ella ho sap tot. Però aleshores no ho entenc, perquè ella sempre em diu el que jo no sé, i ara no sé on sóc. Quina professora més rara...

Què he de fer? El problema és que, si faig de nen perdut però resulta que no estic perdut, la mare em renyarà molt i potser no em deixa anar a comprar el pa tot sol mai més. Perquè encara que li digui que no sabia on era ella dirà que és perquè m'he distret fent el sòmines i

que no puc anar fent el sòmines per la vida. Però la veritat és que no m'he distret, sinó que he deixat de saber on sóc, i ara sí que començo a preocupar-me. A més a més, si creu que anava fent el sòmines li dirà al pare que és culpa seva per enviar-me a comprar el pa, i ja els tindré barallant-se altre cop. Perquè potser si la mare renya el pare, el pare li dirà tot allò que no li vol dir per no fer-la plorar, i jo no vull que la mare plori.

Però també és veritat que si estic perdut de veritat i no faig el que he de fer en el cas que em perdi, la mare em renyarà molt i potser tampoc no em deixa anar a comprar el pa tot sol mai més. Dirà que m'he distret fent el sòmines i que no puc anar fent el sòmines per la vida, i que si tants assajos de fer de nen perdut no hauran servit de res. A mi no m'agradava gens jugar al nen perdut, però ella hi insistia perquè era molt important per a mi saber el que havia de fer si em perdia, com aquella vegada que em vaig perdre al parc. Però no sé si ho he de fer, perquè no sé si estic perdut de veritat o no.

Aquell policia no deixa de mirar-me, potser ell sí que sap on sóc. Però si parlo amb el senyor policia i després em diu que no estava perdut, el pare em renyarà per molestar el policia i embolicar tothom amb les meves ximpleries de nen sòmines. En canvi, si resulta que estic perdut i no li dic res al policia per no molestar-lo amb coses de nens petits, la mare em farà jugar al nen perdut moltes vegades més, perquè dirà que he de saber fer de nen que s'ha perdut encara que sigui un sòmines que es distreu.

Tinc gana. La baguet es farà malbé si els pares triguen gaire a dir-me on sóc. No sé si agafar-ne un trosset petit. Tant si n'agafo un trosset per a mi com si els tiro molletes als coloms perquè l'aprofitin ara que està calentona, el pare em dirà que per què he encetat la barra de pa abans d'arribar a casa, i potser no em deixa anar a buscar el pa tot sol mai més. Però si em vénen a buscar i estic mig mort de gana em diran que he estat ruc perquè tenia una barra de pa ben bona i no em sé espavilar perquè sóc un sòmines. I també em diran que per què he donat molletes als coloms si ja els en donem tots els dissabtes, i que moriran d'empatx per culpa meva (això ho sé perquè un dia els vaig donar un tros del meu berenar i els pares es van enfadar molt). Bé, de moment no faré res. Si m'estic morint de gana potser sí que n'agafaré una mica, però de moment si em diuen que he estat ruc els diré que no tenia gana. I aleshores em diran mentider perquè la panxa em fa sorolls de tenir gana.

El senyor policia encara em mira i tinc ganes de plorar. Si em poso a plorar, el policia vindrà i el pare em renyarà per haver-lo molestat i embolicar tothom amb les meves ximpleries. A més a més, ompliré el jersei de mocs i el pare em dirà que me'l renti jo. I la mare em dirà que no sóc prou gran per anar a comprar el pa tot sol perquè em poso a plorar com els nens petits. I tots poden dir coses de mi i jo no puc dir res d'ells perquè em diuen mal educat. Sóc un nen mal educat i no s'adonen que això, si de cas, és culpa seva, perquè jo no m'he encarregat d'educar-me. Però si els dic això renyaran la professora que tinc ara i potser me'n posen una altra.

I si triguen gaire ja serà el migdia i jo aquí, amb els coloms, el pa i el senyor policia. Quins pares! No sé mai si dir o fer, perquè sempre es tracta del contrari.

A més, sempre em diuen que fer tard és lleig, i jo fa molta estona que espero que em vinguin a dir on sóc.

Quina barra!

Neus Rosell Civit
Institut Jaume Balmes

EL VIATGE ESTRELLAT

Avui és el meu aniversari. He quedat a l'estació de tren del Clot amb els meus companys de la classe per celebrar-ho. Anirem a veure un partit de futbol al camp del Sant Andreu i després farem una Coca-cola al bar Los Alpes.

Ens trobem a l'andana de l'estació del Clot i agafem el tren. Quan arribem a l'estació de Sant Andreu Arenal, el tren no frena. Cada vegada va més de pressa... Tan de pressa com el Ferrari de Fernando Alonso. Nosaltres, dins el vagó, perdem l'equilibri i caiem de cul a terra, els uns a sobre dels altres. A un avi que estava assegut al costat de l'Alberto li va sortir volant la perruca. El tren continuava corrent a molta velocitat, i volaven sabates, barrets, ulleres, motxilles, jaquetes...

De cop i volta, el nostre vagó se separa de la resta del tren i descarrila. Miro per la finestra i... uaaaaa, estem volant!!

Sembla màgia, estem volant pel cel i anem cap a l'espai. Les cases es fan petites i amb el tren podem travessar els núvols. De cop es fa fosc i veig molts llums de colors que brillen. Són els estels, que semblen boles de plata gegants.

El tren va tan de pressa que no pot frenar i xoquem molt fort. Mirem per la finestra i hi ha una bola de pedra de color taronja. S'obren les portes del tren. Som a l'estació del planeta Mart. Les cases són volcans i hi viuen faquirs que treuen lava per la boca i viatgen amb dracs. Que «xulo»!

Sona el xiulet del tren i correm perquè no s'escapi. Se sent la màquina i el tren es posa en marxa. Tornem a xocar contra una bola enorme blau i grana, i les portes es tornen a obrir. Som a l'estació de Júpiter, el planeta culer. Quan baixem sentim l'himne del Barça i ens trobem amb tots els jugadors, que canten i ballen. És una festa, i m'agrada molt.

Estem cansats i anem a descansar al vagó, perquè podem seure. Sona el xiulet i el tren es posa en marxa. Miro per la finestra i veig

pedres gegants que giren, i fum de colors. Xoquem contra un enorme CD. S'obren les portes. Som a l'estació de Saturn. El planeta sembla un CD, i quan baixem del tren sona el *Waka Waka*, i veiem la Shakira que està cantant. Cantem amb ella i sentim el xiulet del tren. Oh, no, hem de marxar! La següent estació es diu Urà. Som dins una bola que sembla una piscina perquè és blava. La gent porta banyador, tovallola i para-sol.

Seguim el viatge, però el tren es queda sense benzina. Anem a una benzinera que hi ha en una bola blanca amb forma de formatge que fa molta llum. Som a la Lluna! Uns ratolins posen benzina al tren. Torna a funcionar i arribem a l'estació de Neptú. El planeta és blau, sembla un mar, i veiem taurons que caminen amb la cua i ens saluden. Oh, oh!!

Sona el xiulet i pugem al tren. Tardem molt fins a la propera estació. És l'estació de Plutó, el planeta diminut. És com de plata, i hi fa molt fred perquè som molt lluny del Sol. En aquest planeta viuen l'ós Pelús, pingüins i esquimals, i les cases semblen glaçons. Quin fred!! Marxem de Plutó perquè estem congelats, i anem fins al Sol, la bola de foc que crema. Hi ha focs artificials i ens comprem unes ulleres de sol perquè hi ha molta llum, com a la platja. Quina calor!! Oh, no, el xiulet! Pugem al tren i, quan para, baixem a l'estació de Mercuri, el planeta dels gelats que viuen en cases en forma de neveres, perquè fa molta calor.

Estic cansat, vull tornar a casa. Pujo al tren per anar a Sant Andreu i el tren torna a parar. S'obren les portes i som a Venus, el planeta desert. Hi ha moltes roques i cactus que punxen, i les cases són fetes de sorra. Els taxis són camells. Els camells ens porten al tren, sona el xiulet i es tanquen les portes. Estic cansat i m'adormo. Sona un xiulet i s'obren les portes. Som a Sant Andreu Arenal! Sóc al planeta Terra, a casa. Veig els pares al passeig de Fabra i Puig. Em pregunten on era i els explico que he estat a la Lluna. Estic molt cansat i me'n vaig a dormir.

Miquel Crisóstomo Torre-Marín

Centre d'Educació Especial Sant Joan de la Creu

RELACIÓ DE FINALISTES

ALUMNES DE 1r CICLE DE PRIMÀRIA

NARRACIÓ

Júlia Tomás Lupiáñez

El sol i la lluna

La Salle Comtal. Ciutat Vella

Sara Rahma Cunillera

El mussol del cirerer

Escola Tabor. Eixample

Alba Jiménez Bosca

El nen de les ulleres que tot ho veien

Sant Medir. Sants-Montjuïc

**Ingrid Espinosa de los Monteros
Cutillas**

La granota i el gripau

Escola del Carme. Les Corts

Mabel Lago Darriba

Tres pirates molt valents

Escola Baldiri i Reixach. Gràcia

Anna Sánchez Delgado

Els indis que van perdre la nit

ESC Pit-roig. Horta-Guinardó

Miquel Brasó Porta

L'estrella que no brillava

Escola Antaviana. Nou Barris

Nerea Bueno Tejeda

La nena i el cavall

ESC Baró de Viver. Sant Andreu

Andrea García Gómez

La marieta perduda

C. Miró. Sant Martí

POESIA

Diara Cisse Pallarès

Viatge al somni

Escola Vedruna-Àngels. Ciutat Vella

Paula Blázquez Romaña

Les meves vacances

C. La Merced. Eixample

Oriol Sancho González

El gat i el ratolí

Institució Montserrat. Sants-Montjuïc

Júlia Farreres García

La guineu

Escola Les Corts. Les Corts

Àlex Coronado Sureda

Els peixos

Infant Jesús. Sarrià – Sant Gervasi

Natàlia de Sousa Lima

El drac Dídac

Col·legi Cor de Maria. Gràcia

Lluc Carbó Molera

Els animals

C. ACIS Artur Martorell. Horta-Guinardó

Marta Sanz Saiz

Jo parlo

Escola Tibidabo. Nou Barris

Ramón Mascaró Ortuño

Vull ser astronauta

ESC Pompeu Fabra. Sant Andreu

ALUMNES DE 2n CICLE DE PRIMÀRIA

NARRACIÓ

Ramón Muñoz Arroyo

El xiclet que volia ser de tots els sabors

La Salle Comtal. Ciutat Vella

Joana Serra Veciana

Un gat molt especial

C. Escola Santa Anna. Eixample

Laia Soler Castel

Un viatge amb remolí

Institució Montserrat. Sants-Montjuïc

Ferran Martí Macià

El regal perfecte

Escola Pau Romeva. Les Corts

Lluc Segura Lladó

Hola, em dic Joanet Malasort

Orlandai. Sarrià – Sant Gervasi

Patricia Vargas Marcuello

L'espantaocells que em saludava

Col·legi Sant Josep - Teresianes. Gràcia

Valeria Goguska

El tigrèt que era diferent

IEA Oriol Martorell. Nou Barris

Aina Gea Reina

Els tres somnis

ESC Ramón y Cajal. Sant Andreu

Anna Sánchez Melero

Un final sense talent

ESC Els Porxos. Sant Martí

POESIA

Anna Lloveras Olesti

Les ombres

Escola Parc de la Ciutadella. Ciutat Vella

Gimena Panzardi Lobelcho

Caramels

Escola Mallorca. Eixample

Samuel Vila Bonet

Un mar de poesia

Col·legi Maristes Sants - Les Corts.

Sants-Montjuïc

Aloma Alenyà Creus

Verdures a l'olla!

Escola Barcelona. Les Corts

Víctor Escolano Rubio

No t'«escaquegis»

Tàber. Sarrià – Sant Gervasi

Queralt Ruhi Rubio

Quin orgull, quina alegria

ESC Els Pins. Horta-Guinardó

Saray Barrientos Ayora

Estimem el Japó

Escola Pia Luz Casanova. Nou Barris

Ivan Fernández Roperó

El món

CC Sagrada Família. Sant Andreu

Álex Rey Ruiz

Busca't un amic

ESC Els Horts. Sant Martí

ALUMNES DE 3r CICLE DE PRIMÀRIA

NARRACIÓ

Mohamed Bensahid

El meu avi

Escola Àngel Baixeras. Ciutat Vella

Maria Bladé Moreso

Un dia sobre una...

C. Immaculada Concepció (CIC).

Eixample

Helena Gómez Avilés

El necessitava...

Pau Vila. Sants-Montjuïc

Clarisa Cano Escobar

El misteri de la plaça

Col·legi Pare Manyanet. Les Corts

Andreu Huguet i Segarra

Elements i objectes que ens fan la vida més «fàcil»

Orlandai. Sarrià – Sant Gervasi

Gaël Alonso Lemarchand

La rebel·lió dels maleïts

Escola Pare Poveda. Gràcia

Roger Ortiz Coronado

El misteri d'Asgorm

ESC Els Pins. Horta-Guinardó

Daniel Ruiz Huertas

Una família no homologada

CC Santíssima Trinitat. Sant Andreu

Maria Platero Diago

La màgia dels dibuixos

C. Montseny. Sant Martí

POESIA

Inah Recalyn Agustín Calaje

Si jo fos màgica

Escola Milà i Fontanals. Ciutat Vella

Medina Cortés Canals

La veritat de la Caputxeta Vermella

Escola Carlit. Eixample

Berta Martínez Ané

El món de les lletres

Escola Lavínia. Les Corts

Eugènia Martí Díaz

Els pares

Infant Jesús. Sarrià – Sant Gervasi

Adrià Gil Faigon

Paisatges

Escola La Farigola de Vallcarca. Gràcia

Pau Torrente Monjo

Res

ESC Torrent d'en Melis. Horta-Guinardó

Laia Vallespí Montagut

Camins

Escola Splai. Nou Barris

Irene Calderer García

Angoixa

ESC Pompeu Fabra. Sant Andreu

Blanca Clara Miguel

Bellesa i natura

ESC Vila Olímpica. Sant Martí

ALUMNES DE 1r CICLE DE SECUNDÀRIA OBLIGATÒRIA

NARRACIÓ

Estíbaliz Gómez Ruiz

Recepta per a joves enamorats
Escola Vedruna-Àngels. Ciutat Vella

Joana Bosch Bibolas

L'escriptor de làpides
Institut Jaume Balmes. Eixample

Nil Boix Besora

L'estàtua de bronze
Proa. Sants-Montjuïc

Mar Colet Juàrez

Necessito parlar amb algú
Sant Ramon Nonat - Sagrat Cor.
Les Corts

Cristina Genescà Martell

Totes les coses que no sabem
Frederic Mistral - Tècnic Eulàlia.
Sarrià - Sant Gervasi

Martí Arribas Álvarez

La confessió
INS Vila de Gràcia. Gràcia

Óscar Lostes Cazorla

Un «vol» sonat
C. Piaget. Horta-Guinardó

Marçal Rodríguez Penín

Coma
Escola Jesús-Maria Claudina Thévenet.
Nou Barris

Sergi Sanz de los Reyes

Vacances trencades
C. Grèvol. Sant Martí

POESIA

Laia Gámiz Martínez

Plora, suporta
La Salle Comtal. Ciutat Vella

Ona Montserrat Plantada

Així et veig, així et sento, així ets tu
C. Lestonnac. Eixample

Eulàlia Pons Alonso

Tornaràs a volar
Institut XXV Olimpíada. Sants-Montjuïc

David Alsina Trallero

El món té cor
Maristes Sants - Les Corts. Les Corts

Clara Cartanyà Gómez

Tu
Escola Gravi. Gràcia

David Cortez Albuja

La meva finestra
C. Sant Joan Bosco. Horta-Guinardó

Adrián Guillèn Hernández

La llum de Nadal
Escola Jesús-Maria Claudina Thévenet.
Nou Barris

Marina Sampayo Cortés

Ella
CC Arrels. Sant Andreu

Laia Escartín Redón

No és fàcil
C. Escola Tècnica Professional del Clot.
Sant Martí

ALUMNES DE 2n CICLE DE SECUNDÀRIA OBLIGATÒRIA

NARRACIÓ

Mireia Claramunt Coll

Tòpics de gavina

Escola Pia Sant Antoni. Ciutat Vella

Carlota Marzo Barón

L'aprenent

C. Escola Mireia. Eixample

Oriol Roig Carreras

Cabòries als ferrocarrils

Proa. Sants-Montjuïc

Andrea Sánchez Lahuerta

Una imatge no val més que mil paraules

Institut Ausiàs March. Les Corts

Berta Ros Mestres

Cartes al far

Menéndez y Pelayo.

Sarrià – Sant Gervasi

Núria Fernández García

Sense sortida

Jesuïtes Gràcia - Col·legi Kostka. Gràcia

Rosa Maria Vives Maulini

El meu signe ets tu

Escola Jesús-Maria Claudina Thévenet.

Nou Barris

Clara Martínez Arcas

Bisturi?

INS Príncep de Viana. Sant Andreu

Guillermo Ródenas Alesina

Sobrassada

INS Salvador Espriu. Sant Martí

POESIA

Neus Busquets de Jover

Set vides

Escola Pia Sant Antoni. Ciutat Vella

Mar Panyella Bonet

L'ona, l'alba i el mar

C. Escola Pia Nostra Senyora. Eixample

Elba Romeu Domingo

Paraules que el vent s'emporta

Proa. Sants-Montjuïc

Anna Ribera Montserrat

Contradicció

Escola Solc. Les Corts

Albert Crusells Molas

M'agradaria

Jesuïtes Gràcia - Col·legi Kostka. Gràcia

Elia Morales Mimbrera

Et buscaré

Escola Jesús-Maria Claudina Thévenet.

Nou Barris

Xavier Martín Ramírez

Jo en sóc, d'escriptor

CC Arrels. Sant Andreu

Lorena Flores Ruiz

Un punt i final

C. Voramar. Sant Martí

ALUMNES DE SECUNDÀRIA POSTOBLIGATÒRIA (BATXILLERAT I CICLES FORMATIUS)

NARRACIÓ

Mar Genovés González

El cercle

Escola Pia Sant Antoni. Ciutat Vella

Sandra Ortonobes Lara

*Març del 38: bombardeig
a Barcelona*

Josep Tous. Sants-Montjuïc

Helena Martorell Malet

La força del temps

Institut Ausiàs March. Les Corts

Carlota Serarols Sánchez

Tic-tac

Pia de Sarrià - Calassanç.

Sarrià - Sant Gervasi

Clàudia Payretó Borràs

Sense títol

INS La Sedeta. Gràcia

Marta Martínez Monsalvo

*Reflexions sota la llum dels núvols...
ganduleria justificada*

C. Sant Joan Bosco. Horta-Guinardó

Irene Vivó Sellart

Mariona

Institut Valldemossa. Nou Barris

Ana Cristina Sahún López-Huertas

1 de novembre

INS Joan Fuster. Sant Andreu

Enya Vázquez Guirau

La meva decisió

C. Montseny. Sant Martí

POESIA

Albert Delgado Treviño

Pèrfides carícies de la derrota

Escola Pia Sant Antoni. Ciutat Vella

Laura Tomás Cascalló

Llengua viva

C. Escola Pia Nostra Senyora. Eixample

Víctor Caballero Codina

Somni

Maristes Sants - Les Corts. Les Corts

Laia Puig i Espar

Poema per a l'amic

Infant Jesús. Sarrià - Sant Gervasi

Pau Molet Bachs

Tirant lo Blanc, amant i cavaller

Col·legi Claret. Gràcia

Anna Vaqué Villegas

Verdor marina

Institut Valldemossa. Nou Barris

Marina Fernández Labella

L'oblit

INS Joan Fuster. Sant Andreu

Elena Domínguez Hernando

Cronos

C. Mare de Déu de Núria. Sant Martí

ALUMNES AMB NECESSITATS EDUCATIVES ESPECIALS

PRIMÀRIA

Àlex de la Torre Escámez

Un peixet que volia volar

C. Marillac. Eixample

Anna Batalla Robert

Negro

Taiga. Sarrià – Sant Gervasi

Marta Hernández Benito

Les estrelles de mar

EE Rel SCCL. Horta-Guinardó

Ivan López Piña

Amor i odi

CEE Sant's Innocents. Sant Andreu

SECUNDÀRIA

Maria Grau Pagès

Lo-lo-lo

CEE Escola Fàsia Eixample. Eixample

Ariadna Tremp Pérez

Fa calor

EE Mare de Déu de Montserrat.

Horta-Guinardó

Samara Reina Patón

Amor d'adolescència

CEE Sant Joan de la Creu. Nou Barris

Jessica Bao Pérez

Paraules

CEE Pont del Dragó. Sant Andreu

